

CAPELLA

Aydın AKDENİZ

Diş kapı, iteklemesiyle açılıyor. Eve uzanan yolda ıhlamur kokusu; çok sever. Çayını değil ama mis gibi kokan renk renk çiçeklerini. Koca birer ağaç olmuşlar zamanla. Hele şu asma, uçtan uca çardağı iyice sarıp sarmalamış. İri taneli dolgun bir salkıma uzanan eli; “Haticeee!” haykırışıyla tekrar kavırıyor valizi. Yüksek topuklarıyla taş zeminde sendeliyor.

“Patlama be adam.”

Gelişinden habersiz biri diğerine çekişiyordu. Hem de nasıl! İnatçı keçi gibiler hâlâ.

Bir kez başlamasın sövmeye: “Pantolon bulmuş, neymiş ütüsüz giymeziş şu yaşta...”

Vızıltılar! Perdeliyor iyi ki, hem de tam zamanında. Yoksa mahremdi söylediği çok, evin kızı olsa da.

Bahçede, her taraftalar. En çok salkımlarda. Şimdi o vızıltılı saydam kanatlar maviliğe yükseldikçe yükselecek. Bulacağı ağaç kovuğu, bir kaya deliğine girene dek öylece hep uçacaklar...

“Ağlama da söyle, ne’n var?”

“Çatıda yuva varmış. Taş atıp kaçtılar karşıdan.”

“Halt ettiniz. İp atlasaydınız ya, ne işiniz vardı çatıda! Sarıca arı bunlar, dinler mi hiç seni?”

Çamur sürerken gülüşmüşüleri. O ara parmakları saçlarında gezinmiş “zehirli olur iğnesi” demişti. “Çıkartmak gerek.” Peki öldürür müydü? Belli olmazmış orası. Hepsı birden başını sarabilirmiş. Sonra aynayı uzatıp “Bak, çilli yüzünde kocaman bir burun” demişti.

Pankiş burunlusuydu evdekilerin; ama Mustafa'nınsa hiçbir şeyi. Çünkü dirseği ikide bir onun yüzünde. Balsa fırsatı gözlerini kısıp kısıp hep diklenecek.

Masada oturuyordu. Sırtı bahçe kapısına dönük. İri kıyım gövdesiyle güneşten çardağın altına sığınmışken elde bıçak, önündeki kaba yine karpuz kabuğu doğruyordu...

Salya sümük koca dili uzanırdı Alacalı'nın. Başı yemlikte, sütle çatlayan damarlarının sağılmasına göz yumardı. Bahçe canlanırdı o vakit.

“Hatice abla, üç litre olsun.”

“Niye kız, misafir mi var?”

“Eltim hasta, akşam ona gidilecek.”

Onca insan bu çalıntı anların keyfini sürerken basamaktaki mendile süt parası bırakırlardı. Yolunda gitmeyen ne varsa hep ağızlardaydı; çoğu kaçamak yoldan ama. Eğlenceydi çocuk aklına...

Kapasa şimdi gözlerini, “Kimim ben?” dese. Kızım der, basar mıydı bağrına? Avuçlarına sığmıyor kemikli eli. Hâlbuki öyle tanıdık ki. Ancak öperken “Benim” diyebiliyor, “Kızın... Leyla.”

Demirci körüğü sanki göğsü. Hırıltılı. Bir inip bir kalkıyor, sonra hiç durmamacasına... Tekrarlıyor, yine tekrarlıyor hep tekrarlıyor. Avazım çıktığıınca haykırmak istiyorum. Kolları boynundayken kirpikler ip ip çillerine damlıyor. Öyle kayıtsız ki geri çekiliyor adımları. O mavilikle arasına bulut giriyor. Ürperiyor teni, üşüyor.

“Ayakta durmasana” diyor gözleri kemerli burnunun üstünden çakmak çakmak bakarak. Bilirdi bunu, önce sessizlik sonra tufan.

“Görmeyeli nasılsınız baba?” Sıcak sıcak yapıyor fanılası.

...

“Diyorum ki nasılsınız?”

“Çok şükür. Geziniyoruz işte. Hatice, o da iyi.”

Yıllar uslandırır, deniyor adamı. Sandalyeyi çekişi, oturuşu. Hareketleri daha ağır gibi. Yüzüyse hiç gülmüyor. Ama öfkeyle de bakmıyor. Böyle uslanmasa, iyiydi. İç geçiriyor soluklanarak.

Sonra eli çakmağa uzanıyor. Rüzgâr üfûl üfûl. Zippo. Kocaman bir duman yüzünde, dalga dalga. Hareleniyor ela gözleri.

“Haticeee.” İncirin gölgesi bu kez omzundaydı ...

Kuyulu Kahve. Topal Cemal'in. Babası girer, o çıkardı. Sonra duyuldu ki sağda soldaymış, selamını kim alırsa.

Ama üç katlı evi... Önce o dikmiş mahalleye... Köln'deymiş oğlu da ondan. Yoksa o yürek, neredeymiş Cemal'de. Babası. Fakat dinlemeliydi gitmeden yine de...

“Haticeeee!”

“Dur seslenme, ben bakayım içeri.”

İki taş basamağı atlaması gerek. Topuğunu kaptırıyor çatlağa. Kırmızı eşar-bıyla penceredeydi. Hani gökkuşağı belirir yağmurun ardından. Kat kat bulut hep öte süpürülür. Yüzü öylece ıslıl ıslıl. Tutup kolundan yandaki boşluğa çe-kıyor. Tahta divan gıcırtyla inleyip sırtlıyor bu çöküşü. Kolay mı onca yıldan konuşmak. Yüzüne uzanmış kulağa tekrarlaya tekrarlaya. Çantasından çıkardığı mendili uzatıyor.

“Çok şükür, evimdeyim.”

“Nerede o?” diyor, sesi kadife yumuşaklığında. “Gelmedi mi?” Az sonra kapı koluna uzanacak mini mini ellerin itiş kakışla içeri koşuşmasını umuyor besbelli.

“Gelemedi. Çok yoğun...”

“Onca yol bir başına. Zor olmadı mı?”

Tavandaki kiriş çürümüş. Bir örümcek iplik iplik ayaklarıyla sarkıyor aşağı.

“Uçakla geldim. Öyle rahatı ki.”...

Atkıyla paltosunu alıp çıkmıştı evden. Para istemişti yine. Çalışmadığı günlerdi. Hani borç alsa Maria'dan gidip verse kocasına, Capella'da zıkkım-lanacaktı. Dua et sönmesin şu mum demişti. Kapı pencere açık. Nasıl sönmez, öyle titreşip dururken! Akli başında mıydı kovarken? Evet, başındaydı. Ama o gün mum sönmemişti inadına...

“Özlemişsindir kahvemi.” Köpüğü üzerinde buram buram kokan, özlenmez mi hiç! Kaç yıldır demliyorlar, çay gibi. Unutmuş...

Elinde bez. Maria, çok bilir her şeyi! Kaç kez o diye çağırdılar. Şaşılar yüzüne bakarak, diğerini sordular. İşveren orada, versin cevabı. Omuz silkmişti süpürürken. Sanki çalışmıyordu kendisi. Öğleden sonra, hafta sonları. O da sıra gelirseydi bulduğu iş. İki büküm kalana dek çalışırdı şu İtalyanlar. Bekle do-ğum sancısı tutsun diye. Diplomadan geçmişler dil de yok.

“Orta şekerli yaptım.”

“Kapatırım ama.”

“Kapa bakalım.”

Duyulmak isteneni söylerdi anası, yakıştırdıklarını. Yüzlerin bir moruna bakar bir alına. Tıkırtıyla kapadı. Umut bitmezdi ki. Ama önce sabır, keyfini beklemeli telvenin.

Gözlüğü yukarı itiliyor anacığı, sonra titreyen ellerini nereye koyacağını bilmezmiş gibi perdeyi aralıyor. Babasının başı beliriyor pencerenin dibinde. Su verdiği her çiçeği duymak ister gibi kulağı saksılara eğilmiş.

“İçeri gelsene adam. Acelesi ne! Sularsın sonra.”

Çalkalanıyor kova. Beyaz bir akıntı olup yaseminleri örtüyor.

“Mustafa’dan var mı haber?” Haber var da... Hayır? O kadarına bir akli erse.

“Çoluk çocuk iyi onlar da.”

“Gelecek dediler.”

Koparsa kıyamet, belki. Hoş, o zaman da bahanesi olur ya...

“Birkaç taksit varmış, düşerler yakında yola.”

Gözleri ışıyor bir an. Kırışıklık artıyor sonra, derinleşiyor çizgiler.

Köşede dikiş makinası, üstünde kumaş. Lif lif eprimiş, usta elden geçirilmeli. Ama terziydi o ve bilirdi kumaşını.